

Με λένε Άντελ κι είμαι απ' την Παλαιστίνη.

Την ξέρετε την Παλαιστίνη; Κάτι θα έχετε ακούσει γι' αυτήν ...δεν μπορεί!

Εγώ όμως θα σας την γνωρίσω, έτσι όπως την ξέρω, τη βλέπω και τη ζω.

Όχι με τα μάτια κάποιου τυχαίου - ή όχι και τόσο τυχαίου - ρεπόρτερ, αλλά με τα μάτια τα δικά μου.

Παλαιστίνη - η γη που μοσχοβολούσε θυμάρι και λάδι, με τον λαό της που αγκυροβόλησε εδώ, πριν από πολλούς αιώνες και έστησε τον πολιτισμό του.

Ένας λαός που εδώ και δεκαετίες παλεύει κι αγωνίζεται για μια ελεύθερη πατρίδα.

Για να μπορέσει, αυτός και τα παιδιά του, να επιστρέψουν στη γη των προγόνων τους.

Στη γη απ' την οποία τους έδωξαν με βία και συνεχίζουν να τους δώχνουν...

Παλαιστίνη - πλούσια γη, με θέση ζηλευτή για όσους τον πλούτο δε χορταίνουν και με τα όπλα ό,τι τους αρέσει παίρνουν!

Γι' αυτήν τσακώνονται, χρόνια τώρα... Για το ποιος θα την κάνει δική του, για το ποιος ολόκληρη θα την κατακτήσει, έτσι που να 'χει κι όλα της τα πλούτη κι όλο τον έλεγχο τούτης της γης.

Αλλά ας πω την ιστορία απ' την αρχή.

Είναι η ιστορία του διωγμού ενός ολόκληρου λαού, του λαού της Παλαιστίνης: ήταν ο διωγμός, μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου πολέμου το 1948, όταν αποφασίστηκε να δημιουργηθεί το κράτος του Ισραήλ και έγινε ο μεγάλος ξεριζωμός των Παλαιστινίων.

Όταν με τη βία και τη στήριξη της Μεγάλης Βρετανίας, της Αμερικής και άλλων μεγάλων δυνάμεων της εποχής, ανάγκασαν 700 χιλιάδες Παλαιστίνιους να εγκαταλείψουν πάνω από 531 πόλεις και χωριά. Να γίνουν πρόσφυγες στην ίδια τους τη χώρα, αφήνοντας πίσω τους τα σπίτια, τις δουλειές, τα υπάρχοντά τους...

Περιορίστηκαν αρχικά σε ένα κομμάτι γης, δίπλα από το κράτος του Ισραήλ, που δημιουργήθηκε ακριβώς τότε, πάνω στο μέρος που εκείνοι εγκατέλειψαν. Στα σπίτια τους και στα χωράφια τους εγκαταστάθηκαν Ισραηλινοί που έφταναν εκεί απ' όλο τον κόσμο.

Όμως η ιστορία μας δε σταματάει εδώ.

Από τότε μέχρι και σήμερα, εδώ και 73 χρόνια, το κομμάτι γης που εγκατασταθήκαμε, μικραίνει ολοένα και πιο πολύ...

Σαν να μην έφτανε ο ξεριζωμός, από τότε μέχρι τώρα, ζούσαμε και ζούμε κάθε μέρα τη βία... Οι παππούδες, οι γονείς μας, εμείς... Μας σημαδεύουν κάθε μέρα με τα όπλα, εμάς τα παιδιά όταν πηγαίνουμε στο σχολείο, τους γονείς μας όταν πηγαίνουν στις δουλειές τους...

Έχτισαν ένα τεράστιο τείχος για να μας φυλακίσουν ακόμα περισσότερο σε μια σπιθαμή γης.

Γνωρίσαμε για τα καλά τι θα πει πόλεμος, τι θα πει βομβαρδισμός, τι θα πει να σου στερούνε το νερό, να μην έχεις πρόσβαση σε τρόφιμα, σε αναγκαία υλικά για τα νοσοκομεία.

Κι η γη μας ολοένα και μικραίνει, και κάθε φορά που η Ισραηλινή κυβέρνηση στέλνει στρατιώτες για να καταλάβουν ένα ακόμη κομμάτι από τη γη μας, δώσ' του και υψώνουν φράχτες και συρματοπλέγματα για να μην χυρίσουμε πίσω.

Κι όλα αυτά γίνονταν και γίνονται, ναι, γίνονται μέχρι σήμερα!

Κι εγώ αναρωτιέμαι **ΓΙΑΤΙ**; Γιατί δεν σταματούν; Γιατί όλοι οι άλλοι δεν τους σταματούν;

Γίνανε πόλεμοι στο όνομα των δικαιωμάτων και της ελευθερίας των ανθρώπων.

Για ποια δικαιώματα κι ελευθερίες μιλούν; Δείτε τι γίνεται στη χώρα μου!

Τώρα η Παλαιστίνη μυρίζει θάνατο.

Μυρίζει φωτιά κι αποκαΐδια.

Τώρα ο άνεμος χυρνοβολά τα δάκρυα των μανάδων και το κλάμα των παιδιών.

Οι φυλακές γεμάτες από συμπατριώτες μου, πολλά παιδιά φυλακισμένα, μακριά από της μάνας τη ζεστή αγκαλιά, μακριά απ' το σχολειό τους και τους φίλους τους, χωρίς παιχνίδια, χωρίς χαρά...

Παιδική ηλικία δεν πρόλαβαν να ζήσουν. Μεγάλωσαν με μιας πίσω απ' τα κάγκελα, κάτω απ' τις βόμβες και τις ερπύστριες, μες στα χαλάσματα, μέσα στο θρήνο...

Είμαι ο Άντελ, ένας Παλαιστίνιος που δε σκύβει το κεφάλι. Μπροστά στα τανκς και τα υπερσύγχρονα όπλα των Ισραηλινών, αντιστέκομαι με ό,τι μέσο βρω.

Αλλά αντιστέκομαι!

Γιατί δεν το χωρά η ψυχή μου το άδικο.

Γιατί ετούτη τη γη την υπερασπίζεται χρόνια τώρα ο λαός μου.

Είναι η πατρίδα μου.

Και δεν είμαι μόνος μου. Είμαι μαζί με όλους τους Παλαιστίνιους που αντιστέκονται και παλεύουν για το δικαίωμά τους να ζουν σε πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη.

Είμαι μαζί με τους συμπατριώτες μου που διαμαρτύρονται, που σηκώνουν το ανάστημά τους, που δεν το βάζουν κάτω διεκδικώντας το δικαίωμα να ζουν με αξιοπρέπεια, να πάρουν στα δικά τους χέρια τις τύχες και το μέλλον τους, να μπορέσουν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους οι χιλιάδες πρόσφυγες.

Στο πλάι μας είναι κι όλοι του κόσμου οι λαοί που στηρίζουν τον δίκαιο αγώνα μας.

Ανάμεσα σε αυτούς κι ο δικός σας, ο ελληνικός λαός.

Γιατί οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους.

Τους ενώνει ο αγώνας για μια ειρηνική ζωή.

Να χτίζουν σχέσεις αληθινά φιλικές για να μπορούν να είναι αφέντες στον τόπο τους.

Η αλληλεγγύη, είναι το μεγάλο μας στήριγμα.

Μαζί με σένα, και με σένα και με εκείνους που έρχονται στο πλευρό μας, **ΥΠΑΡΧΕΙ**
ελπίδα!

Μπορεί η Παλαιστίνη να μυρίσει ξανά θυμάρι και λάδι.

Μπορεί ο αέρας να σκορπίσει ξανά τις ευωδιές των λουλουδιών και το λευκό περιστέρι
της ειρήνης να μείνει εδώ, για πάντα!